

Anker som, at Fyrbødere køre som Lokomotivførere uden at faa Løn som saadanne, at Opholdsrummene for Personalet paa Dampfærgerne ikke ere gode nok osv. Disse Spørgsmaal skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg synes virkelig, at der under Finanslovens første Behandling har været Lejlighed nok til at tale herom, og at denne Lejlighed ogsaa i rigt Maal er bleven benyttet. Jeg skal derfor kun tilføje dette, at de Eksempler, der nævntes paa, at Fyrbødere i Aarevis bruges som Lokomotivførere uden at faa Løn som saadanne, kunne ikke være rigtige. Opholdsrummene for Mandskabet paa Færgerne ere Genstand for Undersøgelse af en Kommission, som for et halvt Aars Tid siden er nedsat af Generaldirektionen med Ministeriets Billigelse til Undersøgelse og Overvejelse af dette og lignende Spørgsmaal, den saakaldte Velfærdskommission, hvori ogsaa Personalet er repræsenteret.

Jeg vender mig derefter til den anden Side af de foreliggende Emner, hvori jeg har Del, nemlig Spørgsmaalet om *Kompensation*, om Indtægtsforhøjelse til delvis Dækning af de stærkt forøgede Udgifter. Det principielle Spørgsmaal heri er behandlet af Finansministeren, det skal jeg ikke komme ind paa, det er kun Enkelthederne, jeg skal dvæle ved. Der har man for det første fremsat Indvending mod, at Indskrivningsgebyret for Rejsegods forhøjes fra 10 til 25 Øre. Det er „lovlig glubsk“, siger et æret Medlem. Jeg tror imidlertid nok, at det skal vise sig, at det er en af de Forhøjelser, der snarest ville finde Tilslutning i dette Ting, fordi det er en af de retfærdigste. Fastholder man det Synspunkt, at den ene ikke skal betale for de Goder, den anden nyder, saa er det rimeligt, at de Udgifter, som Rejsegodsets Befordring selvfølgelig medfører, bæres af dem, der lade det indskrive, og ikke af de andre rejsende. Tror nu virkelig ærede Medlemmer, at nogen rejsende i Virkeligheden kan faa de 50 Pd. Rejsegods, her er Tale om, befordrede fra en Station til en anden, maaske gennem den største Del af Landet, uden at det koster Statsbanerne mindst 25 Øre? (S. Sørensen: Nej!) Nej, siger det ærede Medlem, og jeg tror ogsaa ubetinget, han har Ret. Mindre er Udgiften for Statsbanerne sikkert ikke. Men saa maa ogsaa den, der volder Statsbanerne denne Udgift, idet han benytter sig af denne Ydelse, betale derfor og ikke de andre, men det vilde disse jo komme til, hvis man vedblivende lod de paagældende slippe med et ringere Gebyr, end den

Ydelse, de opnaa, i Virkeligheden koster Banerne.

Stærkere have Indvendingerne været mod *Hurtigtogstillæget*. Man har der fra flere Sider indvendt, at det i alt Fald ikke burde forhøjes paa „kortere“ Strækninger. Jeg er nu ikke ganske klar over, hvad man forstaar derved. I en vis Forstand er det jo kun for de „kortere“ Strækninger, det overhovedet drejer sig om at forhøje det. Jeg har jo kun bragt i Forslag at forhøje det lave Gebyr paa 30 Øre til 50 Øre. Det højere Gebyr, vi nu kende, paa 50 Øre for længere Afstande, har jeg ikke foreslaaet nogen Forhøjelse af. Det er altsaa i den Forstand kun paa de kortere Afstande, d. v. s. indenfor det samme Distrikt, at Forhøjelsen vil blive mærket. Naar man nu siger, at Forhøjelsen i alt Fald ikke burde gælde for de kortere Afstande, saa vil jeg derfor spørge, hvad er det for kortere Afstande? Det kan vel ikke være de Distrikter, hvorom det i det hele drejer sig, thi saa var man jo Modstander af det hele. Jeg antager derfor, man ved „kortere Strækninger“ forstaar det, der sædvanlig falder ind under Begrebet Nærtrafik, altsaa Afstande indtil 2—3, maaske 4 Mil. Men hvis det er Meningen, kunde jeg ønske nærmere angivet, hvorfor man da mener, at Hurtigtogstillæget, naar det ellers er berettiget, ikke maa falde paa disse Afstande. Ærede Medlemmer kunne jo ikke være blinde for, hvad Meningen er med et saadant Hurtigtogstillæg. Jeg har nævnt det før og skal gerne nævne det igen. Meningen er netop den at holde dem, der køre paa de kortere Afstande, fra at bruge Hurtigtog, fordi disse ikke fra Begyndelsen af eller paa nogen Del af deres Fart bør belemres, maaske endog fyldes med Folk, der kun ville køre og derfor ogsaa kun betale for et kortere Stykke, og saa maaske optage Pladsen for dem, der ville køre længere. Det er jo kun for de lange Afstandes Skyld, at Hurtigtogsfarten er indrettet med alle de kostbare Bestanddele, som den omfatter. At man har de svære Lokomotiver, de svære Skinner, bruger det meget Kul, at man har særlig bekvemt indrettede Vogne o. s. v., er jo kun for de lange Afstandes Skyld. Derfor ere Hurtigtogene til, men ikke for dem, der kun skulle køre en kortere Strækning fra 0 til 4 Mil. Ville disse alligevel med, saa bør de ogsaa finde sig i at maatte betale derfor det sædvanlige Hurtigtogstillæg, thi de, der nyde Goderne, bør ogsaa betale for dem, men andre ikke. Det er Ræsonnementet.